

Oponentský posudek

Kryštof Dvořáček se ve své práci **Kdo je herec?** pokouší hledat a nahlížet na skutečný význam a užívání tohoto označení v nejširším smyslu slova, a skrze sebe a svého účinkování na DAMU nabývá toto slovo skutečného významu.

Své účinkování ve škole podrobuje přísné, poctivé, citlivé, erudované a mnohvrstevnaté analýze. Provádí nás svými očekáváními až dospívá k přijetí sebe sama a poznání, že právě on sám je tím hercem, ve kterém bude hledat inspiraci a jeho charakter. Musím říci, že si diplomant dokonale osvojil metodiku práce, kterou na DAMU, po několika svých zkušenostech s jinými hereckými školami v České republice, považují za unikátní. Přesto se nemohu ubránit pocitu, jestli bychom neměli studentům dopřát individuálnější přístup a podporovat v nich to, s čím přicházejí, co očekávají, v čem jsou jedineční, výluční a co si oni sami přejí.

Práce *Kdo je herec* je orámována jeho působením na DAMU a jeho osobními zkušenostmi. Velmi dobře charakterizuje své postavy, velice dobře intelektuálně zasazuje do kontextu, v práci je schopen přesně popsat a zprostředkovat čtenáři jak motivaci svých postav, tak i prostor jeviště a stejně tak i použité barvy.

Na straně dvacet v práci popisuje na roli Aljoši podle mě asi zásadní průlom v jeho studiu na DAMU, kdy se natolik, dokonale i emocionálně identifikoval s postavou, až utrpěl emocionální šok a následně byl na sebe naštvaný, že není schopen situaci znovu evokovat.

Za nejpozitivnější považují, že si uvědomil sílu, kterou Karamazovi v sobě nesou a cítí „Bylo dechberoucí, jak krásné a opravdové to může být. Teď už se nemohu spokojit s pouhým umělým prožitkem a ukazováním hraní. Teď už potřebuji na jevišti opravdu žít a být někým jiným.“ Bravo. Tuto citaci považují za naprosto unikátní, aby mě o chvíli později zneklidnil tvrzením, že cítí naprosto správné pocity a že je cítí v hlavě.

V části nazvané *Optika dvou generací* se pokouší srovnávat hereckou tvorbu z minulého režimu a dnes. Z přesvědčení, že zatímco dnes nás válkuje komerce, za minulého režimu to tak nebylo. Chtěl bych ho ujistil, že za komunistů byl trh také velmi komerční a navíc angažovaní herci byli jeho výkladní skříní.

V další části se sám sebe snaží konfrontovat se současným světem a nemilosrdně si klade existenciální otázky a dokonce se pokouší nacházet svá osobní selhání a chyby, i díky kterým je na tom naše společnost dnes tak jak je. Vnímá a trápí se vši tou komerčností a plytkostí, volá a touží po hlubším světě a zároveň si plně uvědomuje atomizaci světa kolem nás, trápí ho pokleslost, malost, nesvětovost českého prostředí, a to nejen divadelního ale vnímá to jako všudepřítomnou stigmatizaci a devastaci způsobenou minulým režimem. Někdy se uchyluje ke zjednodušení v chápání některých kontextů ale i v interpretaci viděného. Překvapilo mě použití citace paní Machalické „Hloupostí hloupost neporazíš.“ K tomu bych dodal, toto tvrzení vypovídá i o ní samé.

Část věnovaná historickému exkurzu do vzniku divadel v Čechách, zejména pak v Praze, je bez dostatečného dovysvětlení dobového politického kontextu.

Kryštof považuje ze velice nespravedlivé a nekorektní, že škola nebyla schopna v důsledku pandemie zajistit náhradní termíny zrušených představení v DISKU. Je mi líto, že odchází s velkou trpkostí a mrzí

mě to o to víc, že se jedná evidentně o člověka velmi přemýšlivého, inteligentního, citlivého a pracovitého.

Rád bych ocenil vložení doprovodných fotografií z jednotlivých představení.

Práci hodnotím jako velmi dobrou

Otázky:

Diplomant velmi často pracuje se slovem pravda, v textu dochází k jeho nadužívání.

Co pro vás reprezentují termíny pravda, absolutní pravda a divadelní pravda? Pokuste se je porovnat.

Ondřej Vetchý